

TEXTE SUPT

EXPLORATORI ÎN CLASA PREGĂTITOARE

CAIETELE 1, 2 ȘI 3

SĂPTĂMÂNĂ

Șapte flori, șapte surori,
Cât ai vrea să le măsoari
Cum e una-i și cealaltă,
Nici mai mică, nici mai-naltă.

Din grădină când le-aduni,
Îți apare-n față LUNI!
MARȚI urmează după ea,
O zorește MIERCUREA!
Scoate capul mai apoi,
Floarea următoare, JOI!
VINEREA în spate-i stă,
Apoi alta, SÂMBĂTĂ.
DUMINICA în fuga mare,
S-a gătit de sărbătoare.

Iar grădina ce le crește,
SĂPTĂMÂNĂ se numește!

GREIERELE ȘI FURNICA după ÉsoP

Într-o zi caldă de vară, greierele stătea la umbra unei frunze cântând. Chiar atunci a trecut pe acolo o furnică. Biata de ea se chinuia să care în spate o boabă de grâu către mușuroi.

— Hei! a strigat greierele. De ce te obosești atâta și nu vii să te distrezi cu mine? Vino să stăm de vorbă și să ne veselim!

— Nu pot! i-a răspuns furnica. Mă străduiesc să adun de-ale gurii pentru iarnă. Te sfătuiesc și pe tine să faci la fel.

— De ce ar trebui să îmi fac griji pentru la iarnă? a zis greierele. Acum este hrană și băutură din belșug. Nu duc lipsă de nimic. Până la iarnă mai este multă vreme!

Furnica a tăcut și a continuat să muncească din greu. Când a sosit iarna, greierele nu avea niciun fel de merinde și se uita înfometat la furnicile care se ghiftuiau zi de zi cu grâul și porumbul adunate din vară în cămări.

Abia atunci și-a dat seama greierele că a greșit.

Întotdeauna este bine să pui ceva deoparte pentru vremurile de restriște.

CIOC! CIOC! CIOC! după Emil Gârleanu

Demult, demult tare, pe când oamenii erau puțini de tot, și poamele erau mai puține, veverița a dat, într-o bună zi, peste un pom ciudat cu fruct rotund, tare, dar cu miez dulce și gustos. Erau alune. I-au plăcut alunele și ca să nu mai pățească cum o pățise iarna trecută când a ros coaja copacilor, ce i-a venit în gând? Să strângă alune. Și și-a umplut scorbura de cu toamnă.

Tocmai se bucura că a dat norocul peste ea, când, într-o bună dimineață, se zgârie la un picior într-o coajă. Coajă de alună! De unde? Că ea nici nu se atinsese de alunele strânse. Cercetează: un sfert de alune mâncate. S-a supărat veverița, dar s-a și înfuriat! S-a pus la pândă să prindă hoțul. S-a ghemuit în fundul scorbunii și a așteptat. Ce era?

Ciocănitorea, cum o vezi, sare în scorbură și începe să spargă la alune. A înțeles ea că în alune este ceva gustos. Cranț! Iată și miezul! Bun! Cranț-cranț! S-a pus pe mâncat. Venea în fiecare amiază să își ia prânzul.

În ziua în care o pândea veverița, a sosit tot așa zglobie, dar, de abia intră în scorbură, că veverița o prinse de coadă. Dă-i în sus, dă-i în jos, lasă coada în labela veveriței și pe aici ți-e drumul!

Mai târziu, când i-a venit inima la loc, s-a întors la veveriță să îi ceară iertare. N-a mai intrat în scorbură și, umilă, a bătut cu ciocul: Cioc! Cioc! Cioc!

Dar veverița își mutase culcușul!

De atunci, ciocănitorea ciocănește la fiecare copac, în speranța să o găsească pe veveriță, dar nu primește niciun răspuns.

ȚÂNȚARUL CÂNTĂREȚ

Orchestra din pădure se adună pentru repetiții. Țestoasa va cânta la țambal. Iepurele are o chitară. Ursul e un toboșar priceput. Vulpea cântă la contrabas.

– Avem nevoie de un trompetist. Vom face un concurs. Vom alege cel mai bun cântăreț.

La concurs au venit: o barză, trei furnici, doi bursuci și o veveriță. Dar nu se pricepeau să cânte la trompetă.

Un țânțar a trecut pe acolo. Avea o trompetă mică și sufla în ea cât îl țineau puterile. După el venea un roi de țânțari care dansau.

– Țânțarule, vrei să fii în orchestra noastră? a întrebat țestoasa.

Țânțarul a fost de acord.

De atunci, orchestra cântă în fiecare marți. Cu toții au un program bine stabilit. În pauzele dintre cântece aruncă la țintă.